

Skole. Som Følge heraf foreslaar man at stryge alle de Bestemmelser i Lovforslaget, som aabne Døren for Indtrædelse i Korpset paa senere Trin af Uddannelsen«. Det var Udtrykkene i Udvalgets Betænkning. Som Ordfører udtalte jeg, da Sagen kom til 2den Behandling her i Tinget, Sp. 4688 følgende: »Jeg tror, at en ikke ringe Grundertil — nemlig til de Klager der førtes over, at man ikke kunde faa tilstrækkelig Tilgang til Forplejningskorpset — ligger i den Erfaring, som man har gjort med disse fremmede Elementer, der ere trukne ind fra Hæren og foretrukne for dem, der ere gaaede den reglementerede og ogsaa bedste Vej gennem selve Forplejningskorpsets Rekrutuddannelse«, og jeg siger lidt senere: »Det ønske vi at komme bort fra, og ogsaa der er gaet ind paa at lukke Adgangen til Forplejningskorpset for fremmede Elementer i hele dets Udstrækning fra øverst til nederst«. Det var altsaa det Standpunkt, Udvalgets Flertal stod paa, og jeg kan indskyde, at det var omtrent hele Udvalget, paa nær et enkelt Medlem, Kommandør Bojesen, som nu ikke længere er Medlem af Tinget, og saa det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner). Dette ærede Medlem nærede nemlig ingen Betænelighed ved, hvad Resultatet kunde blive af det, vi forlangte, og udtalte denne sin Betænelighed — hans Tale findes Sp. 4696—99. Han siger for Eksempel: »Det andet Forhold, jeg ogsaa er lidt bekymret over, er den strenge Gennemførelse af Princippet om Adgangen til Forplejningskorpset. Jeg indrømmer fuldt ud, at der er noget meget tiltalende og rigtigt ved dette System, at det vil kunne bidrage til at skabe noget vist homogent, noget vist helstøbt ved Institutionen, at man saaledes rykker op fra neden, og jeg indrømmer endvidere, at Tilgangen til Korpset vil kunne blive en Del bedre, naar de værnepligtige, der indlade sig paa at søge fast Stilling i Korpset, ikke risikere at blive løbne paa tværs af Tilgang ude fra, saaledes som der tidligere ofte har fundet Sted«. Men det ærede Medlem slutter med at udtrykke sin Betænelighed i disse Ord: »Det forekommer mig altsaa ikke at være usandsynligt, at der vil kunne komme et Øjeblik, hvor Korpset maa, om jeg saa maa sige, erklære sig fallit, hvor det bliver umuligt for Korpset ved Hjælp af disse forholdsvise faa Underofficerer, der atter faa faeres Tilgang fra et lille Antal værnepligtige, at skaffe sig saa mange Embedsmænd og højere Underofficerer, som ere nødvendige«. — Jeg haaber, jeg har den højtærede

Formands Tilladelse til at citere disse Ytringer af Tidenden. — Det var altsaa det Grundlag, paa hvilket den daværende Krigsminister optog Spørgsmaalet. Jeg citerer netop ogsaa de Betæneligheder, der fremkom, for at man kunde have for Øje, hvad der kunde tale imod vore Fordringer, men at man alligevel saa fuldt ud, som det nu skal ses, accepterede dem. Krigsministeren udtalte nemlig — Sp. 4702 —: »Jeg har allerede ved første Behandling af denne Sag her i Tinget udtalt, at jeg kunde sympatisere med at gøre den første Indtræden ens for alle« — og senere paa samme Spalte: »Paa den anden Side« — nemlig efter at han har dvælet ved de Betæneligheder, der vare fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds — »maa jeg indrømme Rigtigheden af de Bemærkninger, som Udvalgets Flertal har opstillet til Fordel for at give Korpset en mere ensartet Uddannelse, og som Resultat af det hele, kan jeg ikke se rettere, end at jeg kan slutte mig til Udvalget, naar det lægger Vægten paa dette Punkt«. I Henhold hertil blev saa vort Forslag — jeg tror enstemmigt — vedtaget her i Tinget og fik sit Udtryk i de Paragraffer, som senere bleve gældende Lov, idet Forslaget, som jeg før nævnte, gik uændret gennem Landstinget og altsaa ogsaa uændret forelagdes Hans Majestæt til Stadfæstelse. De Paragraffer i Loven, som det nu altsaa drejer sig om, ere §§ 4 og 5. § 4 omhandler Tilgangen til Forplejningskorpset, og § 5 Betingelserne for at kunne avancere paa de første Stadier, dem, om hvilke der her er Tale. Jeg har nu nævnt de tre Betingelser, vi fra vor Side stillede for at imødekomme de Fordringer den højtærede Regering fremsætter over for os. Jeg beklager, at der har været Vaklen i Opfyldelsen af disse tre Betingelser paa alle tre Punkter. Det første, at Loven ikke maatte medføre nogen Udgiftsforøgelse, gav Anledning til, at Finansudvalget i det følgende Aar afæskede Regeringen Oplysninger derom, og der fremkom da en Skrivelse fra Regeringen, som viste, at Udgiften det Aar i Stedet for at være mindre var 16,441 Kr. 36 Øre større end før Lovens Ikrafttræden. Imidlertid gaves der Grunde for, at dette kun var midlertidigt; det var Overgangstiden, der medførte dette. Jeg udtalte ogsaa, da jeg senere havde Ordet ved Behandlingen af Finanslovsforslaget, altsaa for 1898—99, at jeg ingen Grund havde til at tvivle om Rigtigheden heraf. Jeg skal derfor kun sige, at det kunde have en vis Interesse, hvis Finansudvalget vilde skaffe